ततो वेदश्रुतिं नाम शिववारिवहां नदीं ।
उत्तीर्याभिमुखः प्रायादगस्त्याध्युषितां दिशं ॥ ९ ॥
गत्वा तु सुचिरं कालं ततः शीतवहां नदीं ।
गोमतीं गोयुतानूपामतरत् सागरंगमां ॥ १० ॥
गोमतीं चाप्यतिक्रम्य राघवः शीघ्रगैर्हयैः ।
मयूरहंसाभिरुतां ततार स्यन्दिकां नदीं ॥ ११ ॥
स मही मनुना राज्ञा दत्तामिक्ष्वाकवे पुरा ।
स्फीतां राष्ट्रावृतां रामो वैदेहीमन्वदर्शयत् ॥ १२ ॥
सूत इत्येव चाभाष्य सारथिं तमभीक्ष्णशः ।
मत्तहंसस्वरः श्रीमानुवाच पुरुषोत्तमः ॥ १३ ॥
कदाहं पुनरागम्य सरय्वाः पुष्पिते वने ।
मृगयां पर्यटिष्यामि मात्रा पित्रा च संगतः ॥ १४ ॥
अत्यर्थमभिकाङ्क्षामि मृगयां सरयूवने ।
रतिर्क्षेत्रातुला लोके राजर्षिगणसंमता ॥ १५ ॥
स तमध्वानमिक्ष्वाकः सूतं मधुरया गिरा ।
तं तमर्थमभिप्रेत्य ययौ वाक्यमुदीरयन् ॥ १६ ॥

इत्ययोध्याकाण्डे नदीतरणं नाम नवचत्वारिंशः सर्गः
॥ ४९ ॥